

Rumuz: Fidan
Öykünün İsmi: Kovuk

Benim adım Cevat. Türkiye'ye on iki yaşımıdayken İran'dan geldik. Annemle birlikte yeni bir hayata yelken açtık. Babam bizi gönderebilmeyi çok istemişti, bunun için elinden geleni yaptı. Amcam da Türkiye'de yaşıyordu, resmi evraklar vs. benim pek anlamadığım ama önemli birçok işi o halletti. İlk zamanlar babamı yüzüstü bırakıyormuşuz gibi hissettiğim için İran'da kalmayı tüm kalbimle istiyordum. Onu idam edilmekten kurtarabileceğimizi sanıyordum. Babamın söylediğine göre suçu düşünmekmiş. İran'da farklı düşünmek, bunu ifade etmek, eleştiri yapmak suçmuş. İşte bu yüzden babam cumhuriyetin olduğu laik bir ülkede büyümemi hep arzuluyordu. Ne yazık ki o süreci net olarak bilmiyorum çünkü bana yansıtmamaya çalıştılar. Çocuk olduğum için anlamayacağımı sandılar oysaki her şeyi kavrayamasam da seziyordum. Geçmişini geride bırakmadan babamı kalbimde taşıyarak yeni bir başlangıç yaptım. Onu gururlandıracak bir evlat olma amacım.

Türkçeyi zor da olsa büyük bir şevkle öğrendim. "Güneşli günler göreceğiz." dedim içimden ve buna hep inandım. Gelir gelmez okula yazıldım, İran'daki okulundan oldukça farklıydı. Karma eğitime hızlıca uyum sağladım. Babamın ağzından düşmeyen cumhuriyetin nimetlerinden birinin de bu olduğunu anladım.

Biz geldikten bir yıl sonra korona salgını çıktı. Çin'den çıkan bu virüs tüm dünyayı kasıp kavuruyordu. Bir süre sonra Türkiye'de de vaka ortaya çıktı. Önlem amaçlı okulum iki hafta tatil edilecekti. Cuma günü yine yürüyerek geliyordum okula. Annemle bıkmadan yürürdük. Tren garlarında, bilmediğimiz şehirlerde; ne çok kaybolduk, yolumuzu bulduk, kaçtık, saklandık, sığındık, ağladık, güldük bir bilerseniz... Ama hep yürüdük. Arkadaşlarım "Evin çok uzak" derlerdi hep. Bilemezlerdi ki okul yolunda attığım her adımdan nasıl bir zevk aldığımı. O son gün nöbetçilik bende idi. Çok şeker bir kızla nöbetçi idim. Ördüğü saçlarının önündeki iki tutam saç hafiften yanağına düşüyor, yuvarlak yüzü belirginleşiyordu gülünce. Yüzünde maske yoktu, gerçi bende de yoktu. Çünkü o sıralar hasta olanlar takıyorlar sanıyorduk. Öyle söylenmişti galiba. Hem sadece bir hasta vardı Türkiye'de. Ama arkadaşım sıramızı ayırmış ve benden tarafa fazla dönmemişti. Kantine de gitmemişti. Sınıf başkanıydı ve çok güzel piyano çalardı. Sınıfımız için müzik odasındaki piyanoyu çalmıştı bir kez. Beni anlamaya çalışan nadir insanlardan sayılırdı. Sırtı dönük olunca küstü sandım. Çıkışta bir mektup verdi bana. Çözmüştü beni, onun hızlı konuşmasını anlamıyordum. Onlar nasıl İngilizce dersindeki videoların bir kısmını anlamıyorlarsa, ben de onların günlük konuşmalarını anlamıyordum. Ondan öğrendim salgının detaylarını. Bir arkadaşım bana ayak tokalaşması öğrettikten sonra eve gittim. Gene yürüyerek gelmişim eve. Annem telaşla küçük ev telefonumuzdan birilerini aramaya çalışıyor ve koşturup duruyordu evin içinde. Galiba amcam işten kovulmuştu. Pek konuşmasak da maddi durumu iyi birkaç akrabamız vardı.

Rumuz: Fidan
Öykünün İsmi: Kovuk

Annemi onlardan para isterken görmek beni çok üzmüştü. Onlar para gönderecekti. Biz ise masrafsız bir şekilde evde kalacaktık. Evde otururken aklıma arkadaşımın mektubu geldi. Açtım, sanki harfleri çözümlenmeye çalışan bir araştırmacı gibi uğraştım ve okudum mektubu. Çok güzel yazmıştı. Ama dikkatimi çeken bir yer vardı “Beraber İngilizce çalışacağız ve sana müzik odasında keman çaldıracağım, sözüm söz. Bu günler yakında geçecek. Ne kadar sıkılırsan sıkıl evde kalmalısın.” yazmış. Bu arada çok küçükken bir kemanım vardı. Elzem eşyalarımız dışında yanımıza pek bir şey alacak imkanımız olmadığı için İran’da kaldı. Oysaki benim için elzemdi ama şımarıkça davranmak istememiştim. Beraber İngilizce çalışma konusuna gelince, İngilizcem Türkçemden daha iyiydi ilk zamanlar. Bu yüzden öyle yazmış galiba. Mektuba dönecek olursak, asıl dikkatimi çeken yer evde sıkılacağımı düşünmesiydi. Nasıl olurdu bu? Kaç ay yollarda bir ev özlemiyle yürümüştüm. Şimdi evde durmaktan sıkılacaktım. İnanılmazdı bu kız! Ama bu benim bakış açım. Olaylara sadece kendi açımdan bakmamam gerektiğini daha önce öğrenmiştim. Bu yüzden onun açısından düşünmeye karar verdim. Maddi durumları iyiydi. Hatta imrenilecek bir hayatı var gibiydi dışarıdan. Odamızdan bahsettiğimiz bir Türkçe dersinde anlattığı oda rüya gibiydi. Peki, neden sıkılıyordu evinde? Sonra aklıma geldi. Belki ailevi sorunları vardı. Sonuçta içinde huzur yoksa ev insanın kaçmak isteyeceği bir yer olur. Kurtulmak istediği bir kabuk gibi... Biz ailecek mutluyduk. Zaten annem “İçinde biz varsak ev yuva olur. Gök kubbenin altındaki her yer bizim evimizdir bu yüzden.” demişti. Annem böyle tatlıdır işte. Yani buradan onun benimki gibi bir ailesi olmadığı sonucunu çıkarabilirdim. Bir gün beni telefonla aradı. Zaten ben onu arayamıyordum genellikle. Ağzını yoklamak derler ya, işte ben de denedim. Dedektiflik yapayım derken direk söylemişim. “Senin benimki gibi bir evin olmamasına üzüldüm” demişim. Sonra ağlayarak görüşürüz deyip kapattı. Tamam, duygusal olduğunu biliyordum. Ama bu duygusallık diye adlandırılmazdı. Bana acıdığını düşündüm ve elimde olmadan sinirlendim. Acınacak halde sayılmazdım. Ama kısa sürede öfkem dindi. Annesi beni ve arkadaşlığımızı güzel bulmuş. Bir daha aradı. Bu konuşmada bana acımadığını anlatmakta zorlandı biraz. Ama olsun anlaştık sonunda. Artık onun deyimiyle ‘kanka’ gibiydik, benim deyimimle dost. Artık evimi yuvam olarak benimsemiştim.

Bana her hafta farklı etkinlikler önermeye başladı. Mesela dünya haritasından en çok gitmek istediğim yeri söyleyip bayrağını çiziyordum. Her şeye telefonda bakmaya gerek yok. Sosyal dersi için aldığım atlasım benim işimi görüyordu. Ben bu işi yaptıktan sonra o da bana diğer hafta o ülkenin geleneklerini, gezilecek yerlerini ve başka özelliklerini anlatıyordu. İşte Türkçem böyle gelişti. Tabi ki okuldaki kursta da çok şey öğrenmişim. Ama bu uygulamalı bir eğitimdi. Nasıl arkadaşlarım dil derslerinde konuşmaya çalışarak

Rumuz: Fidan
Öykünün İsmi: Kovuk

öğreniyorlarsa ben de Türkçeyi onunla konuşarak öğreniyordum. Aslında evde kaldığımız günlerden önce bu onun için sıkıcı bir iş sayılırdı. Çünkü o sırada benimle dalga geçen insanlara ne diyeceğimi bilemiyordum, anlamıyorlardı beni. Ama o, en başından beri daha tutarlıydı. Tamam, aşırı iyi arkadaş değildik. Ama bana kötü davranmıyordu. Zaten böyle ölçülü insanları severim.

Benim konuşmakta zorlandığım dönem hoca ona ve iki kişiye benimle iletişim kurma ve arkadaş olma görevi vermiş. Çünkü annem öğretmenime kemanımı, önceki okulumdaki birinciliklerimi, şiirlere olan ilgimi anlamış. Kimseye zarar vermek istemeyeceğimi söyleyerek ağlamış. Zaten sınıf hocamız yufka yüreklidir. Biri ağlasın hele hiç dayanamaz. İşte buraya gelme ve alışma hikayem böyle.

Sonra da salgın başladı. Yani evde kalma günlerimiz. Arkadaşlarımı biraz özledim. Ama güzeldi evde kalmak. Evde kendimi güvende hissediyordum. Benim için evi en iyi bir ağaç kovuğu tanımlar. Çünkü küçükken evimi yaşlı bir çınarın kovuğu, kendimi de küçükçük bir peri gibi hayal ederdim. Kovuğun her yanında da kitaplar olurdu. Antika sallanan koltuğuma oturur akşama kadar kitap okurdum. Kaptırdım biraz, yani öyle hayal ederdim. İşte bir peri için ağaç kovuğu ne kadar güvenliyse ben de evde o kadar güvende hissediyorum kendimi. Anlayacağımız güvenli ve özgür bir ülkede bulunan bir ev benim için huzur demek. Ayrıca üç göz evimizde benim de küçük bir kovuğum var. Evimiz böyledir işte.

Bu arada arkadaşım ile konuşmaya da devam ediyordum. Arkadaşım resimde de yeteneklidir. Bir duvar resmi yapmış öyle bir anlattı ki. Gözümde canlandı. Uçsuz bucaksız bir ova çizmiş. Bir de çiftlik evi. Ben de çizmek istedim. Yağlı boyayla çizmeyi denedim çünkü onu bile resim dersi için para biriktirip almıştım. Kaliteli de değildi. Bitkilerimi koyduğum rafın üzerine çizdim. Bu arada pek çiçeğim de yok, sadece limon çimlendirmeye çalıştığım yoğurt kapları. Limoncuklarımın saksılarını da boyadım, güzel duruyorlar bence. Ama duvarı boyadıktan sonra pek güzel olmadı bir Kızılderili çiziyim derken koca dudaklı ve koca burunlu bir şey çizmişim. Arkadaşıma anlattım. Kibarlığından grotesk tarzda çizimler yapabileceğimi ve sürrealist çalışmaların ilgisini çektiğini söylemişti. Ama pek bir şey anlamadım. “Kötü olmuş diyebilirsin.” dedim sadece. Bu kadar kibar olmasına gerek yoktu. Neyse en azından saksılar boyandı derken saksıların boyası nemden rafıma damladı. Sonuç olarak tüm gün rafımı sildim, boyam bitti ve resim kariyerime sürrealist resimlerin bu ülkede pek ilgi görmediğini söyleyerek zirvede bıraktım. O günden sonra elime pek boya geçmedi. Geçmesindi zaten. Sonunda ne olacağı belli olmaz. O günden sonra sadece kitap veya keman almak için paramı biriktirdim. Amcamdan her gün para isteme huyum onu biraz zora sokmuş olsa da veriyordu birkaç bozukluk. İşte bu küçük eve hatta odaya hayat böyle sığıyordu.

Rumuz: Fidan
Öykünün İsmi: Kovuk

Sadece paramı kemana saklamayı denerken annemden kitap isterken buluyordum kendimi. Zor bitecek bir kitap önermesini istiyordum arkadaşşımdan. O da bir ay falan yetecek bir kitap öneriyordu. “Beyaz Zambaklar Ülkesinde” kitabında arkadaşşım altını çizdiği cümleleri okumuştı bana. “Bilgiye ve sanata susamışlık” demişti. Şimdi kavırıyordum bunun ne demek olduğunu. Zengin, dolu dolu bir hayata adım atmıştım. Bu ilk adımı evde atmıştım hem de. Ne çılgıncaydı ama!

Bu arada arkadaşşıma mektubu da sormuştım. O da sıkılmıyormuş ve ailesini seviyormuş. Bu beni çok mutlu etti. Ama birkaç arkadaşşı evde sıkıldıkları için öyle yazmış. “Galiba her gün telefonlarıyla çok vakit harcadıkları için birbirinden farkı olmayan günlerinin nasıl geçtiğini fark etmiyorlar.” dedi. İnanamadım, aklımı okumuştı sanki. Bu hayattan çıkıp eline bir kitap almak insana neler verir oysa.

Geçen gün bir şey daha oldu. Kemanıma kavuşmayı madem istiyorum. Çalışmalıyım dedim. Yani elime bir keman geçince her şeyi unutmuş gibi bakmamalıyım dedim. Sonra bahçeye çıktım. Bir limon filizini güneşten nasıplensin diye bahçeye dikmişim. Onun yanına geçip buruş buruş notalarını temize çekmek için bir sofraya serdim

Kendime kartondan bir keman yaptım o gün, iki boyutluydu, gerçek bir keman çalar gibi hayal ettim. Hani fena da çalmıyordum. Klasik batı müziği çalardım. Birden kendimi savaşın ve salgının, barışçıl ve sağlıklı çocuğu gibi hissettim. Nasıl bir zıtlıktı bu söylediğim? Ama doğrudu. Tıpkı eskiden bisiklet sürerken kendimi rüzgarın kardeşi hissettiğim gibi. Andersen’in masallarında rüzgar hep bir şeyler fısıldar. Keman çalarken yine Andersen’in “Gül Perisi” masalındaki peri gibi hissediyorum. Keman çalarken dedim ya, kısa bir süre sonra bu duygu hayatıma yayıldı. Gül perisi, masalda sevgilisi ölen kızın kulağına güzel rüyalar fısıldar. Sanki kalbim umutla kalırsa salgındaki hastalara, sağlık çalışanlarına, yaşlılara umut fısıldarım gibi geliyor. Sağlık çalışanları bu kadar uğraşırken sıkılmak yerine her evi bir umut meşalesine dönüştürmek çok daha doğrudur.

Benim evdeki öyküme bir bakın. Kitap okudum, kemanıma kavuşmak için bir umudum oldu. Çünkü salgından sonra çocuk senfoni orkestrası beni beğenirlerse öğrencileri olarak alacaklarmış. Bu amaç uğruna çalışmaya başladım. En azından artık bir umudum var. Tutunup hayatta kalabileceğim bir umut. Bu salgınla savaşımızda da tutunduğum umut evde kalmak ve uğraştığım bitkiler, keman, kitaplar. Hepimizin yere göğe umut rüzgarları üfürürsek umudumuzu paylaşmadığımız kimse kalmaz. Başta da söylediğim bir şarkı ile sesleneceğim tüm insanlığa: Güzel günler göreceğiz çocuklar; Güzel günler göreceğiz, güneşli günler...